Instanța de fond: Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani
(jud. Veaceslav Martînenco)
Dosarul nr. 3a-82/26 (2-23151592-02-3a-21012026)

D E C I Z I E

10 iunie 2026 mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ
al Curţii de Apel Centru

Completul de Contencios Administrativ în componența:

Preşedintele completului, judecătorul	Sîrbu Victoria
Judecătorii	Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei
Grefier	Stratulat Maria

examinând în ședință închisă, apelul declarat de ***** împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 3 decembrie 2025, adoptată în cauza de contencios administrativ la acțiunea înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea actului administrativ individual defavorabil și obligarea emiterii actului administrativ individual favorabil,

C O N S T A T Ă :

Pretențiile reclamantului:

La 25.10.2023 reclamanta *****, prin intermediul avocatului Rodica Șpac a depus cerere de chemare în judecată împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea Deciziei nr. ***** din 04.09.2023 și obligarea acordării unei forme de protecție.

În motivarea acțiunii, partea reclamantă a indicat că, prin decizia nr. ***** din 04.09.2023 emisă de Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migrație al RM a fost decisă neacordarea lui ***** a azilului. Decizia i-a fost comunicata reclamantului la 29.09.2023. Consideră că, decizia contestată este pasibilă de anulare din următoarele considerente: reclamanta, *****, s-a născut în Federația Rusă, în orașul Krasnodar, este de naționalitate rusă și de religie creștină. În cadrul interviului desfășurat la Direcția azil și apatridie aceasta a declarat că este cetățeană a Federației Ruse, cu viză de reședință în Ucraina, regiunea Odesa. Reclamanta a părăsit Federația Rusă la vârsta de 14 ani, stabilindu-se împreună cu mama sa în Ucraina. Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, reclamanta a indicat că a fost nevoită să părăsească Ucraina din cauza acțiunilor militare desfășurate pe teritoriul acestui stat. Totodată, aceasta a menționat că nu dorește să revină în țara de origine, întrucât consideră că viața sa ar fi pusă în pericol.

Concluzionează că decizia contestată este viciată prin lipsa examinării tuturor aspectelor relevante ale cererii de azil, prevăzute de art. 42 din Legea nr. 270. Totodată, aceasta nu conține informații precise, complete și actualizate, provenite din surse diverse, cu privire la situația generală din țara de origine, așa cum impune art. 43 din aceeași lege. În plus, autoritățile competente nu și-au întemeiat analiza atât pe evenimentele survenite anterior părăsirii țării de origine, cât și pe cele apărute ulterior acesteia, obligație prevăzută expres de art. 48 din Legea nr. 270.

Astfel, a solicitat partea reclamantă, anularea Deciziei nr. ***** din 04.09.2023 emisă de Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migrație al RM și obligarea Direcției Azil și Apatridie, al Inspectoratului General pentru Migrație să-i acorde cet. ***** o formă de protecție pe teritoriul Republicii Moldova.

Poziţia instanţei de fond:

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 3 decembrie 2025, s-a respins ca fiind neîntemeiată acțiunea în contencios administrativ înaintată de ***** împotriva Inspectoratului General pentru Migrație, cu privire la anularea decizie nr. ***** din 04.09.2023 emisă de Inspectoratul General pentru Migrație și obligarea pârâtului să emită actul administrativ individual favorabil privind acordarea unei forme de protecție reclamantei.

Solicitarea apelantului:

Nefiind de acord cu soluția primei instanțe, la 8 decembrie 2025 ***** a declarat cerere de apel, solicitând admiterea acestuia, casarea hotărârii Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 3 decembrie 2025, cu emiterea unei noi decizii prin care acțiunea reclamantei să fie admisă.

Termenul de declarare a apelului:

Potrivit art.232 alin.(1) și (2) din Codul administrativ, apelul se depune la instanţa de judecată care a emis hotărîrea contestată în termen de 30 de zile de la pronunţarea dispozitivului hotărîrii, dacă legea nu stabileşte un termen mai mic.

Motivarea apelului se prezintă la instanţa de apel în termen de 30 de zile de la data notificării hotărîrii motivate.

Din materialele cauzei rezultă că, dispozitivul hotărârii instanţei de fond a fost pronunțat public la 3 decembrie 2025, apelul fiind declarat la 8 decembrie 2025, iar la ianuarie 2026, ***** prin intermediul avocatului Ludmila Bolocan a recepționat hotărîrea motivată și la data de 21 ianuarie 2026, a fost depusă motivarea apelului, astfel Colegiul constată că, apelul a fost depus în interiorul termenului legal.

Argumentele participanților la proces:

În motivarea cererii de apel a indicat apelanta că nu este de acord cu hotărârea primei instanțe, o consideră neîntemeiată, nefondată şi pasibilă de casare, întrucât prima instanţă nu a motivat hotărârea judecătorească în fapt şi în drept, în ordinea logică corespunzătoare, conform evoluţiei situaţiei de fapt şi de drept în timp. Prima instanţă, în mod neclar, nu a constatat un drept lezat şi o încălcare a intereselor reclamantei.

Declară apelanta că potrivit manualului UNHCR nu este necesară demonstrarea faptică a unei persecuţii deja suferite, ci existenţa unei probabilităţi reale si individuale de a fi persecutată în caz de întoarcere în Federaţia Rusă. Astfel, a admis erori de fapt si de drept în aprecierea temerii bine întemeiate de persecuţie (art. 17 Legea nr. 270/2008 si art. 1 Convenţia de la Geneva 1951). Instanţa a aplicat eronat conceptul de temere bine întemeiată şi a reţinut în mod greşit că lipsa unor acte de persecuţie anterioare ar exclude existenţa temerii bine întemeiate. Această abordare contravine definiţiei consacrate, potrivit căreia temerea are un caracter mixt compusă fiind din elementul subiectiv, care constă în percepţia personală, sinceră exprimată a solicitantei privind riscurile reale şi elementul obiectiv, care constă în contextul general din ţara de origine, evaluat pe baza surselor independente. Instanţa nu a corelat aceste două elemente, ci le-a analizat izolat, transformând norma într-o prevedere pur declarativă.

Deşi legislaţia naţională impune obligaţia autorităţii şi instanţei de a coopera cu solicitantul, sarcina probei a fost transferată în mod exclusiv asupra reclamantei. Nu s-a aplicat beneficiul dubiului, deşi declaraţiile acesteia au fost coerente, constante şi necontrazise de

informaţiile din ţara de origine. Lipsa unor documente nu poate fi imputată solicitantei, iar instanţa nu a indicat ce probe concrete suplimentare ar fi fost rezonabil posibil de prezentat.

Instanţa dat o analiză formală şi incompletă protecţiei umanitare, astfel a tratat protecţia umanitară ca pe o extensie mecanică a statutului de refugiat, ignorând caracterul său autonom Evaluarea riscului de tratamente contrare art. 3 CEDO a fost una abstractă, teoretică şi ruptă de situaţia personală a reclamantei, limitându-se la afirmaţia că „nu există conflict armat în Federaţia Rusă”. Or, protecţia umanitară nu presupune existenţa unui conflict armat, ci un risc real şi previzibil de tratamente inumane sau degradante.

Instanţa ignorat principiul ”sur place” şi a omis aplicarea art. 48 din Legea nr. 270, care impune evaluarea evenimentelor survenite după părăsirea ţării de origine. Contextul geopolitic, deteriorarea situaţiei drepturilor omului şi statutul vulnerabil al reclamantei constituie elemente relevante sur place, care trebuiau analizate cumulativ şi nu ignorate sub pretextul inexistenţei unor incidente anterioare.

Calificarea reclamantei ca migrant economic este una reductivă şi nefundamentată. Motivele economice pot coexista cu temeri legitime de persecuţie sau de tratamente contrare art. 3 CEDO, fără a le exclude. Instanţa a preluat această etichetare din decizia administrativă, fără a realiza o analiză individuală a vulnerabilităţii reclamantei şi a riscurilor reale la returnare. Calificarea apelantei drept „emigrant economic” este eronată, deoarece motivele economice sunt consecinţa, nu cauza vulnerabilităţii. Riscul decurge din statutul social şi identitatea percepută, nu din dorinţa de îmbunătăţire a nivelului de trai. Convenţia de la Geneva nu exclude protecţia în cazul în care vulnerabilitatea are şi dimensiuni socio-economice, atunci când acestea ating un prag de gravitate şi sunt legate de un criteriu protejat.

Hotărârea atacată neglijează jurisprudenţa constantă a Curţii Europene a Drepturilor Omului, potrivit căreia expulzarea unei persoane este interzisă atunci când există motive serioase şi întemeiate de a crede că aceasta ar fi expusă unui risc real de tratamente contrare art. 3 CEDO.

Apelanta a invocat motive verosimile de refuz de întoarcere, inclusiv opoziţia sa publică faţă de războiul din Ucraina şi riscul de a fi încarcerată, context în care statele europene recunosc protecţia internaţională (a se vedea cauza FG v. Sweden, CEDO, nr. 43611/11, 23 martie 2016; Savran v. Denmark, nr. 57467/15, 2021). Instanţa nu a analizat riscul real la care este expusă apelanta în contextul generalizat al represiunilor din Rusia împotriva celor cu simpatii pro-ucrainene sau cu şedere îndelungată în Ucraina.

Instanţa nu a examinat situaţia generală din Rusia privind represiunea împotriva opozanţilor războiului (confirmată de rapoarte Amnesty, Human Rights Watch, etc.), riscul de represiune la reîntoarcerea unei persoane care a locuit în Ucraina şi a fost deportată, riscul specific pentru femei tinere opuse regimului (cazul L.M. and Others v. Russia, CEDO 2020). Instanţa avea obligaţia legală să ia în considerare aceste aspecte ex officio (conform art. 56 Legea azilului şi jurisprudenţei Saadi v. Italy, CEDO, 2008). Astfel, aprecierea riscului de persecuţie poartă un caracter formal, în lipsa unei cercetări proactive a situaţiei din ţara de origine (art. 3 CEDO şi art. 56 lit. b) din Legea azilului). Instanţa a respins cererea pentru „lipsa probelor concludente”, deşi a existat un tablou credibil de risc potenţial, ceea ce ar fi impus acordarea protecţiei cel puţin sub forma protecţiei umanitare (art. 19 Legea nr. 270/2008). Instanţa a omis să analizeze dacă apelanta ar fi putut beneficia de protecţie substitutivă într-un alt stat. A ignorat realitatea deportării din Ucraina şi interdicţia de intrare, lipsind-o de o alternativă. Refuzul Moldovei de a-i oferi protecţie o expune unei situaţii de apatridie de facto şi încălcă art. 3 şi art. 8 CEDO.

Apelanta este afectată direct de conflictul armat din Ucraina şi nu poate beneficia de protecţie adecvată în Rusia sau Ucraina, iar Rapoartele organizaţiilor internaţionale (UNHCR, Amnesty International etc. Human rights) atestă riscurile în ţara de origine, astfel există temeri legitime de persecuţie sau pedeapsă în Rusia din cauza opoziţiei faţă de regim, în cauza *****, criteriul protejat relevant nu este unul clasic (rasă, religie etc.), ci unul recunoscut de jurisprudenţă şi doctrina azilului, aplicabil în mod corect situaţiilor moderne de protecţie. Apelanta este cetăţeană a Federaţiei Ruse, însă a părăsit acest stat la vârsta de 14 ani, stabilindu-se legal şi durabil pe teritoriul Ucrainei, unde şi-a format întreaga viaţă socială, profesională şi personală. Această împrejurare este esenţială, întrucât demonstrează lipsa legăturilor reale şi efective cu statul de origine, Federaţia Rusă, aspect ignorat de instanţa de fond.

În ședința instanței de apel, apelanta *****, fiind reprezentată de avocatul Ludmila Bolocan a susținut cererea de apel, solicitând admiterea acesteia, în sensul declarat.

Reprezentantul intimatului Inspectoratul General pentru Migrație, Grosu Iulia, a pledat pentru respingerea cererii de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe.

Aprecierea instanței de apel:

Potrivit art.195 din Codul administrativ, procedura acţiunii în contenciosul administrativ se desfăşoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepţia art.169–171.

În conformitate cu prevederile art. 240 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, examinînd cererea de apel, instanţa de apel adoptă una dintre următoarele decizii –respinge apelul.

Potrivit art.194 alin.(1) din Codul administrativ, în procedura în prima instanță, în procedura de apel și în procedura de examinare a recursurilor împotriva încheierilor judecătorești se soluționează din oficiu probleme de fapt și de drept.

În conformitate cu prevederile art.231 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Potrivit art.219 alin.(1) – (3) din Codul administrativ, instanța de judecată este obligată să cerceteze starea de fapt din oficiu în baza tuturor probelor legal admisibile, nefiind legată nici de declarațiile făcute, nici de cererile de solicitare a probelor înaintate de participanți. Instanța de judecată depune eforturi pentru înlăturarea greșelilor de formă, explicarea cererilor neclare, depunerea corectă a cererilor, completarea datelor incomplete și pentru depunerea tuturor declarațiilor necesare constatării și aprecierii stării de fapt. Instanța de judecată indică asupra aspectelor de fapt și de drept ale litigiului care nu au fost discutate de participanții la proces. Instanța de judecată nu are dreptul să depășească limitele pretențiilor din acțiune, însă, totodată, nu este legată de textul cererilor formulate de participanții la proces.

În corespundere cu prevederile art.221 alin.(2) din Codul administrativ, pentru procedura în apel se aplică corespunzător prevederile cap. II din cartea a treia, dacă din prevederile prezentului capitol nu rezultă altceva.

Prevederile art.220 alin.(1) din Codul administrativ, stabilesc că, obținerea probelor în procedura contenciosului administrativ are loc conform art. 87–93.

Din conținutul art.93 din Codul administrativ, se stabilește sarcina probațiunii, potrivit căreia, fiecare participant probează faptele pe care își întemeiază pretenția. Prin derogare de la prevederile alin.(1), fiecare participant probează faptele atribuite exclusiv sferei sale. Reglementări suplimentare sau derogatorii sînt admisibile doar în baza prevederilor legale.

În limitele apelului, instanța de apel verifică circumstanțele și raporturile juridice stabilite în hotărârea primei instanțe, precum și cele care nu au fost stabilite, dar care au importanță

pentru soluționarea cauzei, apreciază probele din dosar și cele prezentate suplimentar în instanță de apel de către participanții la proces.

Astfel, instanţa de apel, verificând legalitatea şi temeinicia hotărârii primei instanţe, constată că aceasta urmează a fi menţinută, ori concluziile primei instanţe, expuse în hotărâre, sunt în corespundere cu circumstanţele cauzei şi normele de drept material au fost aplicate corect.

Circumstanțele de fapt ale cauzei:

Completul specializat a stabilit că, la data de 14.08.2023 reclamanta *****, născută la data de *****, în *****, de naţionalitate rusă şi de religie creştină, s-a adresat cu cerere de azil către Direcția azil și apatridie a Inspectoratul General pentru Migrație. În susținerea identității sale, prezentând pașaportul de călătorie nr. ***** eliberat la data de 18.11.2019 şi valabil până la 18.11.2024.

Prin decizia Inspectoratului General pentru Migrație nr. ***** din 04.09.2023, s-a respins cererea de azil, în temeiul art. 19 alin. (3) din Constituția Republicii Moldova, art. 4 alin. (3) și art. 60 alin. (1) lit. c) din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova.

Iar, prin comunicarea din 29.09.2023, cet. ***** i-a fost adus la cunoștință, contrasemnătură, referitor la respingerea cererii de azil prin Decizia nr. ***** din 04.09.2023.

Nefiind de acord cu Decizia menționată, la 25.10.2023 reclamanta s-a adresat cu prezenta acțiune în instanța de judecată.

Conform art. 17 din Codul administrativ, drept vătămat este orice drept sau libertate stabilit/stabilită de lege căruia/căreia i se aduce atingere prin activitate administrativă.

Potrivit art. 20 din Codul administrativ, dacă printr-o activitate administrativă se încalcă un drept legitim sau o libertate stabilită prin lege, acest drept poate fi revendicat printr-o acţiune în contencios administrativ, cu privire la care decid instanţele de judecată competente pentru examinarea procedurii de contencios administrativ, conform prezentului cod.

Art. 39 din Codul administrativ, pledează, (1) Controlul judecătoresc al activităţii administrative este garantat şi nu poate fi îngrădit. (2) Orice persoană care revendică un drept vătămat de către o autoritate publică în sensul art.17 sau prin nesoluţionarea în termenul legal a unei cereri se poate adresa instanţei de judecată competente.

Conform art. 189 alin. (1) din Codul administrativ, orice persoană care revendică încălcarea unui drept al său prin activitatea administrativă a unei autorităţi publice poate înainta o acţiune în contencios administrativ.

Potrivit art. 10 alin. (1) din Codul administrativ, actul administrativ individual este orice dispoziţie, decizie sau altă măsură oficială întreprinsă de autoritatea publică pentru reglementarea unui caz individual în domeniul dreptului public, cu scopul de a produce nemijlocit efecte juridice, prin naşterea, modificarea sau stingerea raporturilor juridice de drept public.

Conform art. 11 alin. (1) lit. a) din Codul administrativ, actele administrative individuale pot fi acte defavorabile – actele care impun destinatarilor lor obligaţii, sancţiuni, sarcini sau afectează drepturile/interesele legitime ale persoanelor ori care resping, în tot sau în parte, acordarea avantajului solicitat.

Instanța de apel statuează că, actul administrativ individual – Decizia nr. ***** din 04.09.2023 emisă de Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migrație al Republicii Moldova, constituie act defavorabil reclamantei, întrucât prin actul respectiv ultimei i-a fost refuzată cererea de azil.

Iar, din analiza actului administrativ contestate, reieșind din solicitările înaintate, se atestă că acțiunea dedusă judecății este una în obligare, conform art.206 din Codul administrativ.

Completul judiciar atestă că ***** este subiect de sesizare a instanței de contencios administrativ, a depus acțiunea în termen, iar acțiunea depusă nu este exceptată de la controlul judiciar, prin urmare, motive de inadmisibilitate a acțiunii în conformitate cu prevederile art. 207 alin. (2) din Codul administrativ, la caz nu sunt, din care motive, acțiunea este admisibilă și pe cale de consecință se va purcede la examinarea pe fond a acesteia.

Cu referire la obiectul de studiu al instanței de judecată, Completul notează că potrivit art.17 Legea privind azilul în Republica Moldova nr. 270 din 18.12.2008, (1) *Statutul de refugiat se recunoaşte, la solicitare, străinului care, în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat* pe motive de rasă, religie, naţionalitate, apartenenţă la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara ţării a cărei cetăţenie o deţine şi care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu doreşte să se pună sub protecţia acestei ţări; sau care, nedeţinînd nici o cetăţenie şi găsindu-se în afara ţării în care îşi avea domiciliul legal şi obişnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu doreşte să se reîntoarcă.

Conform art. 19 Legea nr. 270 din 18.12.2008, protecţia umanitară se acordă străinului care nu îndeplineşte condiţiile pentru recunoaşterea statutului de refugiat, dar în a cărui privinţă există motive serioase şi întemeiate de a crede că, în cazul în care ar fi trimis în ţara sa de origine, ar fi supus unui risc real de a suferi vătămările grave definite la art. 45 alin. (3) şi nu poate sau, ca urmare a acestui risc, nu doreşte să obţină protecţia respectivei ţări.

Potrivit art. 42 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente investighează din oficiu orice împrejurare de fapt şi de drept care ar putea conduce la soluţionarea cauzei, chiar dacă împrejurarea nu a fost invocată sau menţionată expres în cererea de azil sau în plîngere.

(2) La soluţionarea cererilor de azil, autorităţile competente au obligaţia să cerceteze toate aspectele relevante ale cererii de azil, în colaborare cu solicitantul, după caz, sau la solicitarea acestuia.

Conform art. 43 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) Cererile de azil sînt examinate în mod individual, obiectiv şi imparţial de către un personal calificat, care cunoaşte standardele relevante aplicabile în domeniul legislaţiei privind azilul.

(2) La examinarea cererii se vor lua în considerare informaţiile precise şi actualizate din surse diferite despre situaţia generală din ţara de origine a solicitantului de azil, pentru evaluarea situaţiei lui personale.

(3) Motivele de acordare a unei forme de protecţie, în condiţiile prezentei legi, se examinează în cadrul unei proceduri unice, succesiv, din perspectiva corespunderii definiţiei de refugiat şi aflării în una din situaţiile pentru care se acordă protecţie umanitară.

(4) Cererile de acordare a protecţiei temporare se examinează în conformitate cu art.22–27.

Potrivit art. 44 Legea nr. 270 din 18.12.2008, atunci cînd o parte din motive sau cînd toate motivele invocate în cererea de azil, care ar justifica acordarea unei forme de protecţie, nu sînt probate cu documente sau cu alte dovezi, se acordă beneficiul dubiului dacă sînt îndeplinite, cumulativ, următoarele condiţii:

a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-şi susţine cererea de azil;

b) toate elementele relevante aflate la dispoziţia solicitantului au fost prezentate, iar lipsa unor astfel de elemente a fost justificată în mod rezonabil;

c) declaraţiile solicitantului sînt considerate coerente şi plauzibile şi nu sînt contrazise de informaţiile din ţara de origine, relevante pentru cazul acestuia;

d) solicitantul a depus cererea de azil cît mai curînd posibil, iar eventuala întîrziere este justificată prin motive întemeiate;

e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

Potrivit art. 45 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) Actele considerate ca fiind o persecuţie, în sensul art.17, trebuie:

a) să fie suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, în special a drepturilor de la care nu se pot face derogări potrivit art.15 alin.(2) din Convenţia europeană pentru apărarea drepturilor omului şi a libertăţilor fundamentale, încheiată la Roma la 4 noiembrie 1950, ratificată de Republica Moldova prin Hotărîrea Parlamentului nr.1298-XII din 24 iulie 1997;

b) să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sînt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura menţionată la lit.a).

(2) Actele de persecuţie care pot fi calificate ca atare potrivit alin.(1) pot să ia forma:

a) actelor de violenţă fizică şi psihică, inclusiv a celor de violenţă sexuală;

b) măsurilor legale, administrative, poliţieneşti şi/sau judiciare care sînt discriminatorii sau care sînt aplicate într-o manieră discriminatorie;

c) acuzării sau pedepsei discriminatorii sau disproporţionate;

d) imposibilităţii rejudecării ca urmare a unei pedepse discriminatorii sau disproporţionate;

e) acuzării sau pedepsirii ca urmare a refuzului de îndeplinire a serviciului militar în caz de conflict, atunci cînd îndeplinirea serviciului militar ar presupune săvîrşirea de infracţiuni sau de acte care cad sub incidenţa clauzelor de excludere prevăzute la art.17;

f) abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva unor persoane din motive de gen sau abuzurilor și actelor discriminatorii împotriva minorilor.

(3) Prin vătămări grave, în sensul prezentei legi, se înţelege prezenţa uneia din următoarele situaţii:

a) existenţa unei condamnări la pedeapsă capitală sau existenţa pericolului execuţiei;

b) tortura sau tratamentele ori pedepsele inumane sau degradante aplicate solicitantului în ţara sa de origine;

c) ameninţarea gravă şi individuală la viaţa sau la integritatea corporală a unui civil din motive de violenţă generalizată în situaţii de conflict armat internaţional sau intern.

Potrivit art. 48 Legea nr. 270 din 18.12.2008, (1) La evaluarea temerii bine întemeiate de persecuţie sau a riscului real de a fi supus unor vătămări grave, autorităţile competente trebuie să se bazeze atît pe evenimente care au avut loc anterior părăsirii ţării de origine, cît şi pe cele care s-au desfăşurat ulterior părăsirii ţării sale de origine.

(2) O temere bine întemeiată de persecuţie sau un risc real de a fi supus unor vătămări grave se poate baza pe acţiuni exercitate de solicitant după părăsirea ţării de origine, în special în cazul în care s-a stabilit că acţiunile respective constituie expresia şi continuarea convingerilor sau a orientărilor pe care le avea în ţara de origine.

Potrivit art. 63 alin. (2) lit. a) Legea nr. 270 din 18.12.2008, cererea de azil este considerată evident nefondată dacă solicitantul a făcut declarații incoerente, contradictorii, puțin plauzibile sau insuficiente, care fac, în mod cert, neconvingătoare afirmația sa că a fost supus unor persecuții.

Fiind investită cu judecarea prezentei cauze, Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani prin hotărîrea din 3 decembrie 2025, a respins acțiunea în contencios administrativ a reclamantei *****.

Completul judiciar constată că, hotărîrea instanței de fond este întemeiată, a fost adoptată cu aprecierea corectă a probelor administrate și aplicarea justă a normelor de drept material și procedural, reieșind din următoarele motive.

Instanța de apel a reținut că potrivit notelor de interviu, care a avut loc la sediul Centrului de Plasament Temporar al Străinilor cu prilejul intervievării solicitantului de azil, ***** a menționat că, este cetăţean al Federaţiei Ruse, deținând viză de reședință în Ucraina, regiunea Odesa. Referitor la motivele părăsirii Federației Ruse, aceasta a declarat că, începând cu vârsta de 14 ani, a plecat împreună cu mama sa, stabilindu-se cu traiul în Ucraina. Referitor la motivul solicitării azilului în Republica Moldova, solicitanta a invocat că a fost nevoită să părăsească Ucraina din cauza acţiunilor militare care are loc pe teritoriul ţării. Totodată, aceasta a menționat că nu dorește să revină în Federația Rusă, întrucât nu are rude sau alte legături personale în acest stat. În continuare, solicitanta a susţinut că în cazul întoarcerii în ţara de origine, în Federaţia Rusă, nu se va simţi în siguranţă şi consideră că viaţa dumneaei va fi pusă în pericol, totodată, a precizat că nu a întîmpinat careva probleme la eliberarea pașaportului, a locuit în Ucraina 20 de ani, în baza permisului de ședere, pe care l-a pierdut în Ucraina în anul 2022, cu autoritățile de stat sau în societate nu a avut careva probleme, a intrat în Republica Moldova la 29.01.2023.

Astfel, după cum rezultă din notele de interviu, reieșind și din declaraţiile reclamantei *****, aceasta nu a fost supusă unor tratamente contrare prevederilor art. 3 din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului din partea autorităților Federației Ruse părăsind ţara de origine, din alte considerente și anume că a plecat cu traiul cu mama sa în Ucraina.

Dimpotrivă, reclamanta a menționat că a plecat legal din țara de origine, îndreptându-se spre Ucraina, iar ulterior a venit în Republica Moldova.

În acest context, evaluând declarațiile făcute de solicitanta de azil, nu a stabilit într-o măsură rezonabilă că rămânerea sa în continuare în țara sa de origine ar deveni intolerabilă pentru sine din motivele enunțate în definiția refugiatului, sau că ar deveni intolerabilă din aceleași motive dacă s-ar întoarce acolo, respectiv, Inspectoratul General Pentru Migrație, a concluzionat că nu rezultă existența unei temeri bine-întemeiate.

Deasemenea, reclamanta nu a identificat nici un motiv imperios de temere, or, analizând motivele invocate de către solicitanta de azil, ceea ce ține de motivul părăsirii țării de origine și solicitării azilului, s-a conchis că aceasta nu a individualizat nici o temere rezonabilă.

Tot în acest context, trebuie de evidențiat că, solicitanta de azil nu a individualizat nici o acțiune, care ar fi îndreptată asupra sa, ce ar prezenta un pericol pentru viaţa personală.

Colegiul reține că ***** nu a fost supusă condamnărilor în ţara sa de origine, nu a fost arestată, reţinută sau judecată. Respectiv, reclamanta nu a menţionat faptul că în privinţa sa au fost aplicate acte de persecuţie, în sensul art. 17 din Legea nr. 270 din 18.12.2008 privind azilul în Republica Moldova, care ar fi suficient de grave prin natura sau prin repetarea lor pentru a putea constitui o violare gravă a drepturilor fundamentale ale omului, să reprezinte o multitudine de măsuri, inclusiv violări ale drepturilor omului, care sunt suficient de grave pentru a afecta o persoană în măsura prevăzută.

Totodată, reclamanta ***** nu a reuşit să susţină prin probe pertinente şi concludente afirmaţiile sale de teamă faţă de persecuţii sau alte vătămări grave la care ar putea fi expusă în Federaţia Rusă, or, nu au fost constatate circumstanţe sau probe, care ar demonstra că la revenirea reclamantei în ţara de origine aceasta poate fi în pericol.

Solicitanta de protecţie internațională nu a prezentat dovezi concrete care ar demonstra că autorităţile ruse i-ar fi cauzat dificultăţi sau ar fi persecutat- o. Prin urmare, în lipsa unor dovezi specifice privind acţiunile autorităţilor care ar putea pune în pericol viaţa sau integritatea

solicitantei, afirmaţiile acestei sunt abstracte şi insuficiente pentru a proba o teamă întemeiată de persecuţie.

Mai mult, materialele administrate la procedura administrativă atestă că ***** se bucură de protecţia autorităților naţionale în ţara de origine şi acestea niciodată nu au întreprins măsuri împotriva reclamantei, ce ar pune în pericol viaţa şi integritatea acestuia, din contra, reclamanta ***** a părăsit ţara de origine legal, în baza unui act valabil eliberat de statul național, în lipsa unor circumstanţe care ar fi constrâns-o la asemenea pas.

Deasemenea, apelanta nu a prezentat dovezi concrete, care să arate că autorităţile din Federaţia Rusă i-ar fi cauzat dificultăţi sau ar fi persecutat-o, astfel, în lipsa unor dovezi specifice privind acte sau acţiuni ale autorităţilor care ar putea pune în pericol viaţa sau integritatea solicitantei, afirmațiile acesteia sunt considerate prea generale pentru a susţine o teamă întemeiată de persecuţie.

Aşadar, temerea invocată de solicitantă nu este una întemeiată şi nu există o probabilitate reală ca, în cazul întoarcerii în ţara de origine, viaţa şi integritatea corporală a acesteia să fie puse în pericol, nefiind prezentate suficiente probe pentru a considera că există o probabilitate rezonabilă ca solicitanta de protecţie internaţională să fie supusă acţiunilor ce ar duce la încălcarea drepturilor sale fundamentale, care să constituie acte de persecuţie.

Pe cale de consecință, în vederea admiterii cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care solicitantul să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție, la fel, trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat, fapta respectivă nefiind stabilită în prezenta cauză, contrar aserțiunilor reclamantului invocate în cererea de apel.

Colegiul nu va reține alegațiile expuse în cererea de apel, or, pentru admiterea cererii de azil este necesară efectuarea unei aprecieri individuale, în care, la caz, solicitanta să demonstreze că există justificarea temerilor sale de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave, la fel trebuie stabilită o legătură cauzală între actele de persecuție sau vătămare gravă la care se presupune că a fost supus solicitantul de azil și decizia sa de a fugi din țară, motivele pentru care se solicită acordarea unei forme de protecție, de faptele relevante referitoare la țara de origine, de declarațiile și documentele relevante prezentate de solicitant, inclusiv de informațiile cu privire la faptul dacă a fost supus persecuției sau la posibilitatea de a fi persecutat sau expus unor vătămări grave la întoarcere în țara de origine iar în cazul în care nu se poate stabili această legătură este dificil de apreciat că acesta are nevoie de protecția unui alt stat. Totodată, este important de stabilit dacă solicitanta implicată, s-ar afla personal în pericol de a fi supus persecuției sau riscului real de a fi supus unor vătămări grave în țara în care s-ar reîntoarce, existența unui sistem organizat de violări evidente ale drepturile omului într-o țară neconstituind un motiv suficient pentru a stabili că o persoană ar fi expusă pericolului de persecuție sau riscului real de a fi supus unor vătămări, aspecte, care nu au fost reținute în sarcina solicitatei de azil.

Astfel, instanța de apel a constatat fără echivoc că este corectă concluzia primei instanțe cu privire la legalitatea actului administrativ contestat – Decizia nr. ***** din 04.09.2023 emisă de Direcția Azil și Apatridie al Inspectoratului General pentru Migrație al Republicii Moldova, iar temeiuri de anulare al acesteia nu se atestă, or, reclamanta nu a administrat careva probe, care să demonstreze asupra faptului că în caz de reîntoarcere în ţara de origine, viața sa se află în pericol, cît și faptul că există un risc real de a fi supus unor tratamente contrare prevederilor art. 3

din Convenţia Europeană a Drepturilor Omului, or persoana care pretinde că va fi supusă unui risc, trebuie să susţină afirmaţiile sale cu probe incontestabile şi convingătoare.

Instanța de apel notează că, contrar normelor de drept care reglementează sarcina probațiunii în contencios administrativ conform art. 93 alin. (1) din Codul administrativ, apelanta nu a adus careva probe în susținerea pretențiilor în instanța de apel, prin urmare, Completul judiciar concluzionează că instanța de fond just a aplicat normele legale relevante la circumstanțele speței, a dat apreciere completă obiectivă şi sub toate aspectele probelor, iar hotărîrea dată este legală şi întemeiată, adoptată cu respectarea drepturilor şi intereselor legitime ale participanţilor la proces.

Deasemenea, Completul judiciar mai consideră important de remarcat faptul că, apelanta utilizînd calea de atac, în limite legale nu a prezentat în instanța de apel probe, pe care nu a avut posibilitatea să le prezinte instanței de fond și care ar fi de natură să răstoarne concluziile expuse în hotărîrea contestată, iar esența alegațiilor din apel sunt similare celor expuse în fața primei instanțe, care au fost dezbătute și corect respinse.

Astfel, din considerentele menționate şi având în vedere că hotărârea primei instanţe este legală şi întemeiată, iar argumentele invocate de către apelant sunt nefondate şi combătute integral prin constatările expuse supra, Colegiul civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de Ralchenko Iuliia şi a menţine hotărârea primei instanţe.

În conformitate cu prevederile art.240 alin.(1) lit. a) din Codul administrativ, art. 389-390 din Codul de procedură civilă, Completul de contencios administrativ din cadrul Colegiului civil, comercial şi de contencios administrativ al Curţii de Apel Centru,

D E C I D E :

Apelul declarat de *****, se respinge.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău, sediul Rîșcani din 3 decembrie 2025.

Decizia cu drept de recurs la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni.

Preşedintele şedinţei,
Judecătorul Sîrbu Victoria

Judecătorii Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei

Copia corespunde originalului / judecător/